

РЕДИЦА

Владимир Сорокин

Изданието е објавено со поддршка од
Министерството за култура на Република Северна Македонија

Република Северна Македонија

Министерство за култура

БИБЛИОТЕКА – АКВАМАРИН

Главен уредник
Филип Димевски

Лектура
Ирена Ралева

Наслов на оригиналот:
Владимир Сорокин *Очередь*

© 1985 by Vladimir Sorokin

Компјутерска обработка
Бегемот

Ликовно уредување
Наталија Лукомска

© Сите права на изданието ги има БЕГЕМОТ ДООЕЛ – Скопје. Забрането е копирање, умножување и објавување на делови или на целото издание во печатени или електронски медиуми без писмено одобрение од издавачот.

РЕДИЦА

ВЛАДИМИР СОРОКИН

превод од руски јазик
Андреј Јованчевски

* * *

- Другар, кој е последен?
- Изгледа јас сум, ама има зад мене уште една жена во син капут.
- Значи, јас сум зад неа?
- Да. Ќе дојде кај и да е. Застанете зад мене дур се врати.
- Вие ќе стоите?
- Да.
- Сакав да тркнам на минута, буквално на минута...
- Поарно да ја почекате. Ќе дојде некој, кој ќе се објаснува после? Почекајте малце, рече брзо ќе...
- Добро, ќе почекам. Вие одамна стоите?
- Не многу...
- А знаете по колку даваат?
- Господ знае... Не ни прашав. Знаете ли по колку даваат?
- Не знам за денес. Вчера, слушнав, по два давале.
- По два?
- Аха. Прво по четири, после по два.
- Малку, бе! Нема фајде ни да се чека...
- Па, фатете си два реда. Дошлацине по три фаќаат.
- По три?
- Аха.
- Па така цел ден нема да мрднеме!
- Нема врска, брзо оди овде.
- Некако не ми е за верување. Уште од место немаме мрднато...

– Па, се вратија назад овие што имаа излезоно од редот, затоа. Баеги се.

– Ќе фатат џаде, па после сите наеднаш се точкаат...

– Без гајле, сега ќе тргне работата...

– Знаете ли по колку даваат?

– По три, така викаат.

– Е, така може! На Савеловска по еден само.

– Па, што ќе даваат повеќе таму! Вака или онака, дошлацине ќе разграбаат сè...

– А и вчера ли имаше иста редица?

– Речиси.

– Вие и вчера чекавте?

– Чекав.

– Долго се чека, а?

– Не многу...

– Не беа многу избрчкани?

– Првите беа така-така, а при крај имаше сè и сешто.

– И денес исто ќе биде, така ми се гледа. Што е добро ќе разграбаат, а за нас ќе остане ѓубре.

– Сите се исти, ги видов.

– Вистина?

– Да, да. Тргаат што не чини.

– Аха, да, пази да не тргаат! Сигурно!

– Мораат да тргаат и да попишуваат.

– А, бе, остај! Морале! Таму им е ќарот, слушај што ти кажувам...

– Ајде, ќе видиме, што ќе се караме...

– Ене ја жената, доаѓа. Зад неа сте.

– Онаа високана?

– Да.

– Значи, јас сум зад вас?

– Веројатно. Јас сум зад човеков.

– Тогаш, зад вас сум.

– А јас сум зад вас.

– Така, вие сте зад мене, добро. Сега може ли да тркнам?

- Може, може.
- На минутка само, алишта треба да земам... тука, во близина...
- До шест ли се денес?
- Мислам дека се до шест...
- Тогаш, попосле ќе тркнам јас...
- Да не видовте дали донесоа зелка?
- Не. За портокали се чека таму, нема зелка.
- Рано е, уште е никаква, не е за земање.
- На Ленинска даваа млада, добра си беше.
- Како да не, две-три ливчиња само.
- Младата е здрава за јадење.
- Види ги како се пикаат, срам да се немало. Другар, зошто ги пуштате?! Цел ден ли ќе висиме овде?! Се буткаат ли се буткаат!
- Си беа на ред, само имаа излезено за кратко...
- Ма, на никаков ред не биле!
- Бевме на ред, што сте се развикале!
- Каков црн ред! Од сабајле стојам овде!
- Беа на ред, јас ги видов...
- Ќе фатат ред, па пола ден ги нема.
- Јас мислам дека не беа на ред. Ги немам видено.
- Бевме на ред.
- Беа, беа...
- Аман, си беа луѓето на ред, смирете се!
- Вие смирете се!
- Добро, нема потреба да се надвикуваме за глупости.
- Си стоеле луѓето, отишле, се вратиле. Ништо страшно...
- Некако бавно ми работи онаа...
- Се гледа?
- Малку.
- Онаа црвенана е ептен бавна. Вчера ко без душа беше, едвај мрдаше.
- А една ли работи?
- Две.

– Не ја гледам другата...
– Дојдете ваму, од тука се гледа.
– А, да, две се. Онаа поспретна ми се гледа.
– Црнката побрзо работи.
– Двете си работат како што треба, само има многу народ.

– Народ секогаш има.
– А оние па уште копаат, пребираат.
– Баш... од место не мрднавме...
– Ајде, ајде, сега ќе се раздвижи.
– Бар по три да даваа.
– Ќе дадат.
– Ако дочекаме...
– За нас ќе има.
– Вчера во колку завршија, знаете?
– Не ми текнува, си отидов...
– Извинете, зад вас ли сум?
– Не, пред мене сте.
– А, да, зад човеков.
– Зад мене, да.
– Едвај стигнав.
– Што е работата, рано ли затвораат денес?
– По мене веќе не пуштаа.
– Ете ти...
– А зејтин онде ли земавте?
– Не, во центар.
– Сабајлево имаше и онде за по три и пол, ама нема веќе.

– Поручек знае да има...
– И сабајлечки носат кога-како... Добро, што прават онде? Цел саат се влечкаат!
– Пак навалија Грузијцине... Глеј ги, глеј ги како се пикаат! Госпоѓо! А, бе, не ги пуштајте! Невоспитани!
– Ќе соберат по дваесет, па после ги препродаваат.
– Па, нормално... Е, така! И оној избркај го!

- Каква е пералницана? Ја бива?
- Не е лоша, мислам. Само бавно оди.
- Долго се чека, а?
- Цел месец.
- Многу време. Ама не губат алишта?
- Ретко.
- Добро е, значи... глеј, пак некој Грузиец...
- Значи, не сум видел некој од Грузија да чека ред.
- Јас ќе си одам, да ви кажам...
- Толку?
- Да. Три саат бидна, од место не мрднавме...
- Вие сте последен?
- Јас сум.
- Дојдете овде, девојче. Дечково што чекаше си отиде, застанете на негово место.
- Фала ви.
- Нема за што, нему фала ќе му кажете. На пазар ли ги купивте каранфилчињава?
- Не, во продавница.
- Во онаа десно?
- Да.
- Што се убави. Ви се посреќило.
- Сите им се такви големи.
- Никогаш немам начекано толкави. До вас е, имате среќа.
- Каква врска имам јас?
- Имате, имате. Им оди на таквите симпатични како вас.
- Глупости, што нема да чуеш... Долго чекате?
- Не многу.
- Бавно оди?
- Сега ќе тргне побрзо.
- Како тоа?
- Па, вие се појавивте.
- Аман, што ви е! Вицкаст сте ко од улица.

- Може и без вреѓање. Не ми е само на улица.
- А од кај ви е? Имате студирано?
- Имам.
- Каде?
- Кај не.
- Од сè по нешто, а?
- Аха. А како се викате, извинете?
- Што ќе ви е?
- Многу ми е важно.
- Како да не, важно му било. Не кажувам.
- Ајде, де, кажете, ве молам.
- Ама што ќе ви е?
- Толку ли е тешко да ми кажете?
- Не е. Лена се викам, ете.
- Вадим, мило ми е.
- И?
- И ништо. Полесно се дише.
- Леле, не можам!
- Што не можете?
- Ништо.
- Како ништо?
- Аман, стојте си мирно, чекајте си ред, човече!
- Па, не зборам со вас.
- Застанал и др-др-др-др. Закути малце.
- Вие закутете.
- Ете го пак. Аман, затвори уста.
- Вие затворете уста. И не кревајте тензија.
- Вие кревате тензија.
- Ај, бркајте работа... Лена, да не работите случајно во текстилното?
- Дobar погодок.
- Што има да се погодува! Како прво, ене кај е текстилното, а како второ, ваква симпатична... сè се совпаѓа.
- Што убаво си поврзавте... види ги како притискаат...
- Еј, полека таму, што сте се забуткале!

- Од напред буткаат, не јас!
- Страшна работа! Пазете малце, да му се сневиди...
- Ќе нè изгмечат... Еј, ало! Пази малце, ти се молам!
- Не е до мене, де!
- Добро, што е ова? Зошто одиме назад?
- Што прават онде, бе?
- Ништо не се гледа...
- Еј, госпоѓо, што прават онде?
- Го исправаат редот.
- Глупости живи... пред саат време стоев овде... што е работава...
- Добро, кај да одиме веќе...
- Побрзо ќе оди вака.
- Тешка работа. Уште буткаат, види. Аман, кај буткате?
- Не буткам јас, си стојам мирно.
- А затвори ли пералницата, извинете?
- Затвори. Нели ви реков, едвај стигнав.
- Отиде возот, значи. Здравје, ајде, поручек.
- Лена, дајте да ви ја подржам ташната.
- Не треба, фала.
- Дајте, дајте, ајде.
- Не треба, сама си ја држам.
- Дајте или ќе ви ја земам!
- Добро, штом толку сте запнале... еве...
- Уф, ама е тешка! Како ја носите олку тешка?
- Ете така, ја носам.
- А што носите – тегови?
- Книги.
- А, така.
- Само што ни заврши сесијата.
- Е, па, честитам! Сум заборавил што беше тоа сесија.
- А кај имате завршено?
- Ломоносов.
- Браво за вас. А на кој факултет?

- Историја.
- Интересно. Никогаш не ми одело историја.
- Не сте учеле сериозно, затоа.
- Можеби. Ама ептен е интересно – цареви секакви, војни, ледени времиња... Вадим, знаете ли чие производство се?
- Југословенско, викаат.
- Чешки се.
- Сигурни сте?
- Па, вчера ги чекав.
- Ете, Лена, чешки биле. Може на ти, така?
- Може, слободно. Убаво што им текна да го исправат редот. Вака оди побрзо.
- Така изгледа.
- Дечко, имаш цигара?
- Имам, земи.
- Фала.
- Доста донесоа денес, да не знаеш?
- Е, тоа не знам.
- Сакам да кажам, ќе има ли за нас?
- Друже, ај прашај нешто полесно.
- Глеј, млад компир носат оние...
- Од пилјарана им е, сигурно.
- Сега идам од таму, немаше компир.
- Тогаш, од пазар е.
- Од пазар, нормално. Еј, дечко, ти падна...
- Фала...
- Пак треба да го носиш на хемиско!
- Ништо не му е... малку прашина...
- Слушај, блиску ли живееш?
- Онде, во зградана.
- Има ли тука негде фризер?
- Што ти текнало да си ја расипуваш косава преубава?
- Моја работа... Аман, што буткате толку...

- Не буткајте.
- Не буткам јас. Оние онде буткаат.
- Аман, ме испогазија... Значи, има фризер тука негде?
- Има. Не баш блиску, ама има. Како да ти објаснам... одиш пола блок право, па вртиш десно, ќе видиш една тесна уличка.
- Како се вика?
- Не ми текнува... уличка некоја беше...
- Значи, право па десно?
- Да. Ајде со мене, ќе ти покажам, ќе се изгубиш инаку.
- Не, не, не треба, ќе се снајдам.
- Ајде, ајде.
- А редот?
- Да не мислиш дека ќе го пропуштиме? Дај, ти се молам! Глеј колку се изнаредија позади.
- Уф, уф! Крај не се гледа.
- Извинете, ќе излеземе на пола саат, може ли?
- Одете.
- Ајде.
- Тоа е... никому не му се стои.
- Што да прават, млади се. Досадно им е.
- А нам не ни е досадно, нели?
- Нека си шетаат, а ние ќе се вариме овде.
- Баш. Ама запекло... божем имаше по некое облаче преѓеска, а сега – гледај!
- Колку рекоа ќе биде денес?
- Дваес три.
- Под дваес пет не е.
- Не, не, помалку е...
- Дваес пет е, слушај ме!
- Така само изгледа. Ветер нема, задушливо е.
- Чудна работа. Тополине се мрдаат, а ветер ко да не дува. Нема воздух.
- Така ти е во град – каков воздух сакаш? Сакаш воздух – барај река, трева... Овде – само прашина и асфалт.

– Онде понапред има малку сенка од зградана...
– Ќе почекаме за до таму... од место не мрднавме...
– Мрднавме малку, мрднавме. Ене, корпана сега ни е позади.

– Назад и си беше, ми се чини.
– Не беше, не беше.
– Да појдам по сладолед, ако не... за минута се враќам...
– Може и за мене да земете? За дваесет и осум... еве, ќе ви дадам...

- Ајде.
- Ако не ви е тешко...
- И за сладолед ќе да се чека ред.
- Се чека, ама малку, не е страшно.
- Како ѝ се стои во капут на онаа, не разбирам!
- Ќути...
- Може ѝ е ладно на жената. Има такви болести.
- Да не знаете... да не знаете каква боја се?
- Разни бои има.
- Претежно се светлокафеави, така викаат.
- А нема темни?
- Има и темни.
- Добро е.
- Баш потемни сакав...
- Како ќе ти се падне. Имаат и такви и такви.
- Да, што добиваат – тоа ни даваат...
- Извинете, зад вас ли стоев?
- Не, зад женава сте.
- А, да, да...
- Ќе ги снима, па после прашуваат...
- Што прават онде?
- Не знам... вика нешто...
- Се бутнал некој...
- А оној, кој е...
- Само така, само така...
- Види го ти, будала...

– Треба да ги бркаат – и готово.
– Само време си губиме.
– Ставете си ја ташната ваму, позгодно ќе ви биде, на ситчево.

– Може, да.
– Вчера, викаат, давале во центар.
– Таму не може ни да стапне човек.
– Ама затоа сите се темнокафеави.
– Така?
– Да.
– Ги вадат одвреме-навреме, само треба да начекаш.
– Па, и овде ги извадија од нигде-никаде... едвај стиг-

нав...

– Мене една комшика ми кажа вчера.
– Сигурно од продавачките разбрала, така?
– Од кај знам...
– Боже господе, што прават толку време...
– Ене го пак оној. Бре, невоспитан човек!
– Не треба да го пуштаат – и готово.
– Види го – здрав-прав – што прави.
– Ви тече од ташната.
– Оф, фала ви! Месото... оф, леле.... Федја, придржи...
– Дај, дај, побрзо.
– Држи за рачката, што правиш...
– Извади го од под лебот... ваму...
– Држи.
– Володја!
– Држи исправено, што правиш!
– Не викај...
– Володја!
– Вистина ли по три даваат?
– Божем давале.
– Зад вас сум, така?
– Да, зад мене сте. Брзо купивте?
– Аха. Еве кусур. Само тече малку...